

Українська жіноча проза

**МАРІАННА
ГОНЧАРОВА**
**ТАМ, ДЕ МИ
ЖИВЕМО**
БУКОВИНСЬКІ ОПОВІДАННЯ

CF FOLIO

Маріанна Борисівна Гончарова
Там, де ми живемо. Буковинські
оповідання (збірник)
Серія «Українська жіноча проза»

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23748943

Там, де ми живемо. Буковинські оповідання: Фоліо; Харків; 2016
ISBN 978-966-03-7545-1, 978-966-03-7591-8

Анотація

Маріанна Гончарова – автор цілковито своєрідний. Історії, які вона розповідає, вихоплені з повітря, з подвір'я, з поля, з маленького провінційного містечка – з усіма нісенітницями, випадковостями і неймовірною чарівністю. Її герої – прості люди, навіть їхніх імен не запам'ятаєш, але ніколи не забудеш ці живі образи, хоч би хто то не був: інтелігентний і трошки заляканий дантист чи закохана в шляхетного хлопця красуня панночка, веселі відчайдушні цигани чи дивакуваті, але щирі весільні музики чи відважні безкомпромісні прикордонники. Письменниця з гумором й іронією розповідає про буденне життя своєї родини і знайомих (зокрема, й знайомих звірів і птахів), свого міста та свого рідного краю.

Світ Маріанни Гончарової – це світ, в якому відбуваються яскраві добрі чудеса і де будь-яка істота – не важливо, людина це

чи, скажімо, птах, завжди може знайти собі справжнього друга. І навіть любов. А отже, стати щасливою...

Содержание

Не покидай мене, Дзундзо!	6
«Раз в крещенский вечерок...»	14
Кава по-віденськи	20
Коли сурмач відбій зіграє	26
Кіт водоплавний, котрий пхикав	36
...Як уміння посміхатись і плакати	46
Толік і Михась	53
Чоловічі сльози	62
Кінець ознакомительного фрагмента.	66

Маріанна Гончарова

Там, де ми живемо

Буковинські оповідання

© М. Б. Гончарова, 2016

© О. О. Драчковська, переклад українською, 2016

© О. А. Гугалова, художнє оформлення, 2016

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2016

Не покидай мене, Дзундзо!

Якось ми видавали заміж мою старшу сестру Ліну. Це трапилося цілком несподівано. З іншого міста приїздив до нашої Лінки її друг Аркадій із дзвінким прізвисьмом Дзундза. Він телефонував з автомата: мовляв, я приїхав, виходь. А до нас додому прийти він страх як соромився. А мама запрошувала, адже ми всі хотіли подивитися на Лінчиного Дзундзу. Мама казала: «Познайом нас! Ти що, – підозрювала мама, – ти що, нас соромишся?» А тато додавав, що ми ж бо – інтелігентна родина. Завдяки мамі. І що він, Дзундза Аркадій, ще пишатиметься цим. Авжеж... авжеж...

І був якось восени дощик. І холодно. Лінка застудилась. Аж раптом телефонний дзвінок: Дзундза. Ліна йому каже: дощик, холодно. І з одного боку, вона б хотіла бачити Аркадія, а з іншого— її мама не пускає, тому що температура. А Дзундза розгубився: до нас іти боїться – що ж робити? І Ліна наша пожартувала, мудра така: «Тоді вже женися!»

Пожартувала та й забула. А Дзундза розцінив це як наказ. За тиждень він несподівано подзвонив. Але не по телефону, а в наші двері. Лінка вся в милі – вона Кароліну, собаку нашу, купала – відчинила... І стояв там Дзундза, такий урочисто-сяюче-святковий, з букетом і двома батьками – мамою і татом Дзундзами.

Ми, звісно, були в шоці. Адже ми ні сном ні духом. Лінка

вовтузилася з Кароліною. Я на кухні чистила клітку, в якій мешкав хвилястий папужка Терентій. Мама мила посуд після обіду. А тато, як завжди, співав своєї улюбленої пісні «я могла би побежать за поворот, тільки гордість не дають» і налагоджував вудки на зимову риболовлю. І ось так під татів спів ми перегукувалися на тему «чому все в домі має робити саме мама», – й у кожного був свій аргумент. У Лінки – собака, у мене – папуга, у тата – пісня. І тут з'явилися Дзундзи...

Спершу я навіть зраділа. Нарешті ми побачимо Лінчиного обранця. Ой! Він виявився таким симпатичним, таким сором'язливим, що відразу зачепив у передпокої великий керамічний горщик з деревом алое. І алое гепнулось на підлогу, і мокра наша собака Кароліна зібрала на себе всю землю, що висипалася з горщика. І папуга наш Терентій заволав: «Підсікай!» Ми всі вибігли у передпокій і штовхалися там, зніяковіло дотоптуючи бідолашне алое, що сумно хрустіло у нас під ногами. Мама Дзундза була в червоному пальті, величезна, як гренадер. А тато навпаки – дрібний з вусиками. Мама Дзундза басом проказала віршик, що у нас товар – у них купець. І підморгнула, вручивши мамі коробку з тортом. І всі решта знічено захихотіли, нахилиючи голови то вправо, то вліво. Гостей повели в дім. Мама Дзундза тупотіла гучно і впевнено – бух-бух! – великими, як у пожежника, ногами. Натомість тато Дзундза пересувався метушливими перебіжками – туп-туп-туп, туп-туп-туп, – як мурашка, намагаючись нікому не заважати і не привертати увагу.

І тоді я збагнула, що Аркадій вдався в тата. І це мені дуже сподобалось.

За кілька хвилин ми всі очманіли ще більше, бо з'ясувалося, що Дзундзи до нас приїхали майже назавжди. Ну, тобто з ночівлею. Ситуацію, як завше в нашій родині, владнала мама. Ну, як вона вигадує миттєво такі слова, як вона вміє все пом'якшити – недаремно тато пишається, що в нашої мами блакитна кров! А в нас із Лінкою мамина інтелігентність вимерла ще в дитячому садку. (Так завжди додає тато). Мама оселила Аркадія та його батьків у нашій із Лінкою кімнаті, де тато за хвилину до цього розбирав вудки і горлав пісню про дівочу гордість. Аркадій, щойно увійшов, звичайно, одразу ж зачепився за рибальський гачок і, намагаючись звільнитися, накрутив на себе половину дуже цінної татової жилки, разом затуляючи в круговерть свого тата Дзундзу. Так вони крутилися, пихтіли, сором'язливо посміхаючись, вклоняючись та перепрошуючи, аж доки тато не схопив гострого ножа та під моє перелякане верещання не розрубав вузол і не випустив Дзундз на волю. Мама і Ліна побігли на кухню готувати вечерю, Аркадій зголосився їм допомагати, а ми з татом ґрунтовно засіли в кімнаті з гостями, бо треба ж комусь з'ясувати, в яку родину Лінка заміж іде.

Виявилось, що в жахливу: тато Дзундза працює дантистом, а мама Дзундза викладає математику в школі. (Як же я ненавиділа зубних лікарів і математику!) І якщо тато Дзундза мовчав, то мама Дзундза розійшлася, виявивши свіжого

слухача – мого тата, і запевняла, що у неї математику знають усі. І потім, коли вона сказала, що навіть у «п'ятому класі діти вираховують семенерку в чотирнадцятому ступені», я під виглядом «зараз-зараз» побігла на кухню нашіптувати Ліні про «семенерку в чотирнадцятому ступені», але там було не до мене. Там бинтували Дзундзу-молодшого. Аркадій встиг залізти в клітку до Терентія, нашого папуги, і той боляче, до крові, вкусив Аркадія за палець. І чого поліз? Наш папуга на той час був закоханий у дзвіночок. Звичайний такий рибальський дзвіночок – наш тато йому повісив для розваги. А що тут дивного? Я, наприклад, читала про те, як гусак залицявся до садової лійки, і сама особисто була знайома з індіком, зачарованим старою пуховою подушкою. Такий був дивовижної вроди індик з гордим профілем ацтека... А Терентій виказував знаки уваги дзвіночку, годував його зерном, родзинками, співав йому пісеньки і милувався коханою(ним), схиливши набік свою буйну голівоньку. До речі, в нашого папуги була ще одна пристрасть, через яку ми зачиняли Терентія в клітці не лише на засув – він його легко відчиняв, – але й на заціпку. Річ у тім, що Терентій обожнював сидіти в теплому картопляному пюре. В центрі тарілки. І якщо раптом клітку забували замкнути, Терентій під час нашого обіду вилітав і купався в чиемусь пюре, заїдаючи купання котлеткою та овочами.

Того дня, коли Дзундзи приїхали сватати нашу Ліну, на лихо, готували саме картопляне пюре. Природно, що в ме-

тушні, бинтуючи Аркадія, накриваючи на стіл, відштовхуючи виваляну в землі та все ще мокру Кароліну, забули защебити Терентія. Він вовтузився недовго, відмикаючи свою клітку, – рівно стільки, щоб пюре злегка вистигло. Терентій вилетів саме тоді, коли випили третю стопочку за батьків і щоб мир був у всьому світі, і мама розклала в тарілки гаряче – фрикадельки з картопляним пюре. Ніхто не зауважив, як Терентій літає над столом, примірюючись, – він же маленький. Мама обговорювали варіанти весільного меню, Аркадій гомонів із Ліною, тато натхненно розповідав татові Дзундзі, котра риба на що клює. Терентія засікла тільки я, проте пізно... Папуга з усього розгону бухнувся пюзом просто в центр тарілки тата Дзундзи. Той, ввічливо киваючи моєму татові, виявив непроханого гостя і спершу спробував непомітно виделкою зіпхнути папугу. Але ж Терентій не муха. До того ж у нього наш родинний характер: він не лише наполегливий, але й життєлюб. І тоді старший Дзундза змирився і наввипередки з папугою почав поглинати салат і фрикадельки. Я зачаровано стежила, кому ж більше перепаде... Вболівала за Дзундзу – він явно програвав. У Терентія завжди був чудовий апетит. Нарешті папуга наївся і, пригрівшись у залишках пюре, задрімав під людські теревені. І Дзундза-тато обережно доїв, що залишилось, делікатно оминаючи виделочкою картопляний острівець, на якому сидів посоловілий Терентій. На той час його побачили вже всі, але, на мій подив, мама Дзундза, дарма що була вчителем математики, щиро

сплеснула в долоні й охнула басом: «Яка краса!» Наша мама сиділа з блідим видовженим обличчям і робила мені страшні очі, щоб я видворила Терентія на його територію, в клітку.

Моторошний зойк ми з мамою почули одночасно, коли розливали чай, – Ліна пішла до своєї кімнати за дитячими світлинами. Мама очима наказала мені побігти з'ясувати. Я побігла... Видовище було жахливим! Кароліна, наша болонка, замурзана, мокра і щаслива, затишно згорнувшись, спала просто на пальті мами Дзундзи – на новому червоному пальті, недбало кинутому на кріслі.

Ой-ой-ой! І то ще було не все. Не все. Пальто – дрібниці. Що там пальто... Ми з Ліною тихцем віднесли його до батьків у спальню, а потім уночі Ліна і мама вичистили його. Пальто – дурниці.

Страшна річ – ми зовсім забули про найголовніше. Ми! Зовсім! Забули! Про кота!!!

То була моя і тільки моя провина. Я обожнювала свою сестру. І щиро бажала їй щастя. І страшенно боялася, що її не візьмуть заміж за Аркадія через мене. Адже тато сказав, що дівчата – це такий товар, що його треба віддавати, поки просять.

Отож, я пригодувала вуличного кота. І у нього, в цього кота, з'явилася безсоромна звичка по горіху видряпуватися на вікно нашої з Ліною спальні. Зазвичай вечорами або пізніше він вештався сюди-туди підвіконням, гримів бляхою, підвивав і буцав головою скло. Одне слово, ті гості, котрі залиша-

лися ночувати в нашій кімнаті, зазнавали вночі незабутніх вражень. (Якщо ми забували їх попередити.) Кімната ж бо була на другому поверсі...

І ось, коли вже всі вклалися спати, мама раптом охнула: кіт! Ми забули сказати їм про кота. І саме цієї миті пролунав гуркіт – кіт стрибнув на підвіконня. Ми – мама, тато, Лінка і я – в піжамах з'юрмилися біля дверей наших гостей, дослухаючись. Кіт гримів, як камінний господар, але жодних інших звуків не було: ніхто не кричав, не обурювався. Наші гості чи то завмерли з переляку, чи то знепритомніли...

Тато спустився вниз у двір, щоб погукати і нагодувати кота. А ми в жахливому настрої розійшлися по кімнатах. Найгірше було мені. Через мене Лінка могла залишитися старою дівою і все життя плести сині панчохи.

Вранці я все проспала. Коли я прокинулася, в домі пахло ваніллю: на кухні мама Дзундза і моя мама пекли оладки. Мама Дзундза щось неквапливо розповідала моїй мамі. Я прокралася до ванної – звідти було зручно підслуховувати: мама Дзундза розповідала, як вона познайомилася з татом Дзундзою, і як вони колись посварилися на мості, і тато Дзундза розвернувся й пішов геть. І тоді мама Дзундза закричала з моста на весь голос, – а в неї був ого який голос, – вона закричала так, що її почуло все місто: «Не покидай мене! – протрубила мама Дзундза. – Не покидай мене, Дзундзо!»

І тато Дзундза залишився. Назавжди.

І так мені це сподобалось, що я вийшла з ванної, побігла за підручником з математики і попросила маму Дзундзу пояснити мені формули скороченого множення, котрі я не розуміла й плутала. І вона пояснила терпляче та дуже зрозуміло. А згодом ми знову сиділи за столом, і наш тато разом із татом Дзундзою співали пісню про «побежать за поворот», душевно і тепло.

Навесні наша Ліна вийшла заміж і стала Дзундзою. Батьки Аркадія у своєму місті розповідають, що вони взяли дівчинку з дуже хорошої, інтелігентної родини. І додають, що вони – тобто ми – дуже люблять тварин. І що це добре про них, тобто про нас, свідчить.

«Раз в крещенский вечерок...»

Я. І. Пащук

Не розумію, що має на думці жінка, коли каже: «Я не така...»

Особисто я – така. Так. Я довірлива. Радісна. Я наївна. І – цілковита дурепа, через що ледь не вилетіла з університету. І те, що саме така, підтвердив якимось декан нашого факультету іноземних мов Ярослав Іванович Пащук. Він так і сказав: «Ну, Маринко, – він так мене називав, наш Ярослав Іванович, – не знав, не знав, що ти така!»

Відтоді я й сама в цьому неодноразово впевнювалась.

Ось, скажімо, випадок під час зимової сесії, саме напередодні старого Нового року. Увечері я припхалася до подруг у гуртожиток нібито вчити білети з теорграматики. Підійшла до дверей кімнати 45, а дівчата замкнулись і нікого не впускають. А біля дверей навпочіпки сидів Ісмаїл Огли, студент геофаку, спадкоємний іранський принц (так він завжди відрекомендовувався) і потенційний наречений моєї подруги-легкоатлетки Лариси.

Про Ісмаїла треба докладніше. Він такий був особливий, несхожий на інших, такий неоковирний і кумедний, відкритий і щедрий, що заслуговує тут на окрему оповідь. Які вітри занесли його, теплолюбного, смаглявого, з великими, чорни-

ми-чорними ображеними очима, тонкими ніжними руками, густим волоссям сторчма і князівськими манерами в наш сирій, вітряний, мінливий клімат вивчати географію – хтозна. Я не додумалася запитати тоді, а зараз він узагалі дуже далеко. В Норильську. Вони з Ларисою там передбачають погоду, котру Ісмаїл відчуває носом та шкірою за кілька днів. Тому його, Ісмаїла Огли, там дуже цінують. Особливо пілоти.

– Ну? – привіталась я з Ісмаїлом.

– Лариса замикнув і не виходить, я стукаля-стукаля... – похмуро пояснив Ісмаїл.

– Вчаться? – поцікавилась я.

– Не... Світло вимкнувь. Я замкову шпарину дивилася, – зізнався спадкоємний принц, – кричала: «Лариса, на мій голос вийди, де!», а Лариса сказала, що вони гадають – в зеркалі жених дивляться. І якщо мене покажуть, Лариса на мені жениться.

– А якщо не тебе?

– Тоді, мамою клянусь, Ісмаїл буде дуже сумувати. Тоді Ісмаїл буде всіх різати, – приречено зітхнув спадкоємний принц, – і Лариса, і Валя (Валя – це інша моя подружка, котра з Ларисою мешкала в кімнаті), і себе, і... – Ісмаїл оцінювально зміряв мене поглядом і замислився.

Я зрозуміла, що він не жартує, й почала молотити в двері кулаком. Відчинила Лариса, розпашіла, збуджена. Очима обертає, шепоче палко – давай швидше заходь, ми вже все підготували.

– А ти, – суворо звернулася вона до свого принца, – йди до своєї кімнати і вчися. Ми тебе потім покличемо.

Ісмаїл похмуро та недобре зиркнув з-під насуплених брів і неквапом поплентався до себе. Явно не вчитись, а, наприклад, точити ножі-кинджали. Про всяк випадок.

У кімнаті біля великого дзеркала горіло кілька свічок. Там же, на столику, лежали якісь сухі трави, ножиці, стояла мисочка з водою.

І тепер про Лариску. Я вже казала, що вона була блискоучою легкоатлеткою, майстром спорту, і якби раптом їй би справді загрожувала розправа її ревнивого нареченого Ісмаїла Огли, вона б легко дременула від нього, поблискуючи п'ятами, з легковажним хихотінням. Чого не можна було сказати про нас із Валею. Я бігаю дуже погано. Ось стрибаю як добре. Точніше, підстрибую. Надто коли мене лякають. І ще добре метикую. Хоч і дурепа. І тоді я розуміла: якщо правдива та вперта Лариска вгледить у дзеркалі не Ісмаїла, а якогось там Васю зі свого рідного села Кобеляки Звенигородського району Черкаської області, то Ісмаїлової розправи нам не минути. Слід було рятувати подруг і ситуацію.

– Ви все неправильно робите, – заявила я, кидаючи пальто на ліжко. – Я знаю, як треба ворожити!

Причому в моїх словах була дешиця правди. Адже влітку я напросилася у фольклорну експедицію в села старовірів і там багато чого бачила. Як треба зиму проводити й наречену віддавати, та біля дзеркала ворожити.

– А головне, щоби ти, – звернулася я до Лариски, – аби ти, якщо хочеш нареченого у дзеркалі побачити, – щоби ти осторонь поки що сиділа і чекала, коли тебе до дзеркала покличуть. Зрозуміла?

Лариска кивнула. І сіла осторонь, поки ми з Валею перешіптувалися та над мисочкою з водою чаклували. Насправді для Лариски питання нареченого було актуальним і гострим, бо її батьки не дуже хотіли Ісмаїла в зяті. Надто вже багато було на очах різноманітних прикладів, коли маленькими провінційними містами тинялися самотні сумні красуні, ведучи за ручку смаглявих діточок. А навпаки, Ларисчині батьки хотіли в зяті надійного, гладкого і скупенького Васю із села Кобеляки Звенигородського району.

– Іди до мене! – потойбічним голосом гукнула я Лариску, залишивши біля дзеркала горіти лише одну свічку. – Сідай біля дзеркала, – продовжила я своє казання, – сідай, заплющ очі й мовчи. Коли скажу: «Дивись!» – тоді розплющиш очі, глянеш і хутко-хутко відвернешся. Інакше...

Я й сама не знала, що «інакше», але мене вже несло.

Лариска сіла біля дзеркала, заплющила очі і затремтіла... Я взяла її праву руку, опустила її пальці в мисочку з рідиною і заходилася водити ними по її обличчю та волоссю, бурмочучи-примовляючи:

– Ряджений-наречений, приходь до мене на вечерю, а не хочеш вечеряти – приходь стригтися... – таку маячню я верзла, натхненно імпровізуючи, доки не приспала Ларисчину

пильність.

– Світло! – різко дала я команду Валі, й та клацнула ви-
микачем.

– Дивись! – закомандувала я Ларисці.

І Лариска розплющила очі. Покліпуючи і мружачись від
яскравого світла, Лариска припала до люстра. У-у-у! Звід-
ти на неї дивилося щось страшне, брудне, кудлате, з палаю-
чим похмурым поглядом... Воно також мружилось і пильно
вдивлялося із дзеркала в Лариску.

– І-і-і-і!!! – заверещала Лариска, і Валя вимкнула світло. –
А-а-а-а!!! Що це?! Хто це?!

У двері щосили загримали ногами, і пролунав крик:

– Лари-и-иса!!! Вийди на мій голос, Лари-и-иса!!! Я ту-
ут, Лариса, підслю-ю-юхую! Мамою клянусь!

Одне слово, довелося зізнатися, що в мисочку з водою ми
додали коричневої гуаші. Так, для гостроти відчуттів...

Добре, що в Лариски було почуття гумору. Вона заспо-
коїлася, посміялася та вмилася. Я урочисто, немов медсест-
ра в пологовому, вийшла до Ісмаїла в коридор і повідомила,
що у дзеркалі був хтось смаглявий, кудлатий і страшний –
як ти, Ісмаїл.

Ісмаїл засяяв, очі його стали вологими, він зашепотів-за-
шепотів, погладжуючи обличчя руками, поглядаючи на сте-
лю, дякуючи комусь там, нагорі. І я страшенно розчулилась:
це ж треба, як переживав, як він Лариску нашу кохає!

За півгодини ми відчинили салон ворожіння для всіх охо-

чих, додаючи у воду і зелену, і синю, і червону гуаш. Всеньку ніч із кімнати 45 із зойками вилітали ошалілі дівчата з різнобарвними фізіономіями. От котрась із них, незадоволена результатом ворожіння, поскаржилася на мене до деканату.

Ярослав Іванович – наш дорогий Ярослав Іванович, світлішої людини хтозна, чи знайдеш нині на землі, – не дав ходу справі, як мені погрожували, а насварив і відпустив складати іспит із теорграматики. Саме тоді він і сказав, що я така. А я й не заперечую. Авжеж, я така. Зате у Лариски з Ісмаїлом уже троє хлопчаків – смагляві, ніжні, як Ісмаїл, сіроокі й спритні, як Лариска. Так, Силім, Хакім та Іванко... За місяць у них дівчинка має народитися. Моїм ім'ям назвуть. Ісмаїл обіцяв: «Мамою клянусь!»

Кава по-віденськи

У нашому дворі в Чернівцях у часи мого дитинства мешкав виняткової вроди чоловік, двірник за фахом, філософ за покликанням, вісімдесятирічний аристократ із мітлою на прізвище Гельмер, за національністю німець. Гельмер знав п'ять мов і трішки латину, щоправда, частенько потрапляв у запої і тоді розмовляв одразу всіма відомими та не відомими йому мовами. А п'ять мов – У «Черновіцах» це була норма – німецька, ідіш, румунська, українська, польська... Ось трішки латина – то вже була якась освіта. Хоча б і це нікого б тоді не здивувало. Це у нас у Чернівцях називалося «бути письменним».

Дядько Гаррі Гельмер, наш двірник, розповідав якось, сидячи у дворі в теплих літніх м'яких сутінках, як його батько, управитель Чернівецької гудзикової фабрики, частенько їздив до Відня. У справах. Або відпочити. Взагалі в ті часи, коли Чернівці (тоді Черновіц) ще були Австрією, портрети цісаря Франца Йосифа висіли в кожній вітрині, а браві революційні матроси курили свої папириси в іншому місці, далеко від нашого мініатюрного, витонченого, елегантного міста, було модно їздити до Відня. А найбільш романтичним звичаєм у тодішніх Чернівцях був звичай вивозити до Відня своїх обраниць. На каву.

Ось про це докладніше.

Бено Гельмер, управитель гудзикової фабрики, чепури-стий молодик, трішки дивакуватий, трішки сором'язливий, добрий, веселий, розумний та допитливий, познайомився на щорічному балі Банківської Спілки з чарівною дівчиною на ім'я Стефанія, добре вихованою, освіченою – гімназія, мови, фортепіано, манери... З родини доктора Брахвіта, чернівецького світила. Як познайомився? Ну, звісно, не «як-тебе-звати-крихітко?» чи «назви-своє-ім'я-дитинко». Ні-і... Молодого Гельмера і дівчину-з-пристойної-родини Стефанію Брахвіт відрекомендували одне одному. Відрекомендували! І це вже давно було заплановано – відрекомендувати цих чарівних молодих людей одне одному. Як було тоді заведено. Аякже! Це ж не в метро знайомитися чи, ще гірше, на пляжі. Фі! Цим у Чернівцях займалася мадам Замзон! Сама мадам Замзон вела картотеку заможних наречених обох статей і перетасовувала карти їхніх доль, ретельно звіряючи та приміряючи. І ніхто ніколи не скаржився. У мадам Замзон була набита рука й гарні манери.

Зрозуміло, що для Стефанії мадам Замзон завела цілу течку – двоє поляків-студентів, один німець, один австрієць із палати адвокатів та ще один прекрасний юнак, яким – ви правильно подумали – саме і був Бено Гельмер. Саме на нього і накинув оком доктор Брахвіт.

Ну, згодом, після балу, під час якого молоді люди закохались одне в одного, як і передбачала мадам Замзон, приблизно після місяця душевної млости, молодий Гельмер за-

прошує Стефанію до концертної зали музичного товариства на виступ чернівецького міщанського хору. Він пише листа, в якому просить у батьків Стефанії дозволу запросити їхню доньку Стефанію на концерт... Батьки Стефанії довго обговорюють на сімейній раді, так чи ні, зволікають із відповіддю і нарешті пишуть, що ну, гаразд, вони не заперечують... Гельмер пише, що буде щасливий заїхати за дівчиною такого-то дня, під захід сонця, коли годинник на ратуші проб'є... Батьки Стефанії знову збирають сімейну раду – то так чи ні врешті-решт – і пишуть, що... Жах, одним словом. Листоноші та гінці з ніг падають, доставляючи листи вчасно, снують сюди-туди, заганяють коней та велосипеди... Стефанія виїжджає в супроводі мами, бабусі, скривленого як середа на п'ятницю десятирічного молодшого брата Яші, котрому нудно і тісно в новому сюртуці, та старшої бабусиної сестри тітки Ерни, котрій також дуже цікаво. Супровід пильно стежить. Тітка Ерна гучно перепитує – вона глухувата. Молоді люди потискають руки при зустрічі та прощанні. Ах!

Згодом, ще через два тижні щоденного листування, – театр, в який заявляється та ж сама пильна компанія в капелюшках, із так само скривленою дитиною та тіткою Ерною з перев'язаною щокою, оскільки в неї болить зуб. Але вона не могла прогавити.

Далі йдуть запрошення на пісенне товариство «Буковинський баян» і, нарешті, легковажний, на бабусин погляд, похід до кондитерської та прогулянка вулицею Герен гас-

се, нині вулиця Ольги Кобилянської, де, відставши на деяку відстань від закоханої парочки, осоружно брели мама, бабуся, Яша, котрий переїв у кондитерській морозива, та злегка кульгава тітка Ерна, що потерпає від подагри в легкій формі.

І нарешті Гельмер освідчується. Уф! Усі вже втомилися. Гельмер втомився. Йому дуже подобається Стефанія. І, зрештою, скільки можна терпіти ці капелюшки за своєю спиною та гучний шепіт бабусиної сестри тітки Ерни? І треба поспішати – заплітається інтрига – інженер на прізвище Рояль, син архітектора Рояля, також освідчується Стефанії. Який нахаба! І це оминаючи... мадам Замзон! Яка розбещеність! І це не витримавши навіть випробування вередливим Яшею, жіночою половиною родини Брахівітів і букетом недуг тітки Ерни.

Обидва, й Гельмер, і Рояль, нарешті запрошують Стефанію до Відня на каву. Обидва молодики прийомного у Брахівітів дня чепуряться і з розкішними букетами квітів прямують до коханої дівчини. Але Рояль бере балагулу, чернівецького візника, його коняка ледь плентається, а Гельмер їде своїм екіпажем. Гельмер приїздить першим! Вибір за Стефанією Брахівіт. Чернівці припишкли й чекають.

Ось! Тут я мушу перерватися і зробити дуже важливий відступ. Який же це прекрасний був звичай у нашому місті – після заручин гідні женихи вивозили своїх наречених до Відня на каву. Що! Це геть не те, що ви думаєте! Як можна?! Та ви що! Молодий чоловік бере певні зобов'язання та

відповідальність, замовляє для дівчини місце у вагоні-люкс, сам їде в іншому вагоні. Повсякчас бігає перевіряти, чи зручно дівчині в її купе, чи відчиняють їй віконце, чи зачиняють їй віконце, чи носять сельтерську або що, й обмежується по-смішками, ніжними поглядами, потисканням руки. Прибувши до Відня, молоді люди справді йдуть до кав'ярні, замовляють каву. До кави їм подають віденський струдель, холодну воду в красивій високій склянці та моцартинки, цукерки ручної роботи, спеціально замовлені на цей день і привезені із Зальцбурга в мереживних коробочках. Закохані насолоджуються кавою і слухають музику, котра у Відні лунає всюди.

Оце і все! А ви що подумали?!

Після кав'ярні закохані повертаються на вокзал, сідають у різні вагони потяга «Відень – Чернівці» і їдуть додому. Але! Цілому місту зрозуміло, що угоду між родинами закріплено, і восени дівчина виходить заміж.

Заміж? Вона? Ні, не може бути!

Може! Її вже возили до Відня на каву!

Що ви кажете? А-а-а! Вже возили... Ну... Коли вже возили до Відня на каву...

Ото були часи...

То до чого ж я? А до того, що я у своїй квітучій юності була нічим не гірша за Стефанію Брахвіт. Саме тоді, коли слухала цю оповідь нашого старого двірника Гаррі Гельмера, який знав п'ять мов і трішки латину. Мені так хотілося ходити в черевичках, а не в шкарах. Виїздити на бали, а не бігати

на танці. Приймати запрошення на ранкову прогулянку, а не «прошвендіяти увечері». Усе це було практично нездійсненим, бо я надто спізнилась і опинилася у своєму часі людиною випадковою.

Коли сурмач відбій зіграє

Женік мав приїхати до нас у червні. З Америки. На кілька днів, із Києва, куди він прилетів у справах. Женік став в Америці значною персоною – проповідником у якійсь конфесії. Ніхто не вірив. Наш недорікуватий трієчник Женік, який англійською знав лише «Stand up and go out!», переконував тепер натовпи англомовного люду в перевагах праведного життя задля спасіння душі.

Ми всі – його старі друзі та однокласники – почали готуватися. Зробили ремонти у квартирах та під'їздах. Помили вікна і змусили сусідів. Щоб було не соромно за прожиті без Женіка роки. Михайло Постельник здійснив узагалі неймовірну річ. Позаяк Женік мав зупинитися у мене, Михайло пригнав на мою вулицю асфальтоукладач та чотирьох майже тверезих робітників із дорвідділу. І вони поклали на нашій вулиці новий асфальт.

У неділю, в день прибуття Женіка, о четвертій ранку, ми всі вирушили до аеропорту. Рейс затримувався через туман. Але ми чекали. Ми навіть не почали випивати. Хоча у нас було з собою. Мабуть, через забобони. А на думку це спадало кожному, настирливо спадало. Втім, висловити ідею вголос ніхто не наважувався. Перебиваючи одне одного, ми згадували події з нашого з Женіком спільного життя. Яким веселим він був, розсіяним і безтурботним, чарівним і щедрим.

Ми були щасливими того ранку. І почувалися молодими, бо зібралися всі разом зустрічати нашого друга, нашого старого друга Женьку Титаренка. З Америки.

Ми тверезо дочекалися літака, і нарешті Женік вийшов, полисілий, роздобрілий, величний. Але ми одразу його впізнали! Женька! Женька!

Його квасне невдоволене обличчя красномовно свідчило, що це не найкращий день в його житті. Мляво відповідаючи на наші обійми, Женік бурчав, який мерзенний аеропорт у Києві. А в Чернівцях іще гірший. Яка осоружна погода тут у нас. «У вас» – сказав він. Яка капосна стюардеса була в літаку. І пілот керував літаком, ніби вчора закінчив авіаційний інститут і літав досі лише на тренажерах. І що всі ми постарішали. І маємо поганий вигляд. І у Михайла, зважаючи на мішки під очима, явно нирки. І що Аркадій багато курить, а Юра – мент поганий і таким зостався. А мені варто б скинути кілограмів п'ять. І що Лариса вже сива. І всю дорогу Женік говорив, як йому добре там і як йому зараз погано тут. «І не називайте мене Женіком. Я Джеймс. Я так звик».

Ми подумали: нічого, він зараз відпочине, розслабиться, вип'є, і ми отримаємо нашого старого Женьку, душу компанії, веселуна і балагура. Нічого. Підїжджаючи до мого дому, Женік поблажливо похвалив дорогу, організовану Михайлом, і заохочувально сфотографував нас усіх на тлі відремонтваного будинку.

Ну, ви знаєте, як ми можемо прийняти гостя. Як мама нав-

чила. Що вже ми тільки не клали на стіл – мій дідусь-гурман тішився, мабуть, на небесах. Женік, тобто Джеймс, вийшов до столу з ванної ще похмуріший, ніж був. Він понарікав на занадто жорстку воду і повідомив, що користується милом та шампунем лише фірми «Клінік». І жодними іншими. А у мене у ванній кімнаті «Клінік» він не знайшов.

Сіли за стіл. Ну! Ось тут наших зголоднілих хлопців, котрі до того ж стоїчно витримали спокусу в аеропорту, спіткало нове випробування. Джеймс склав свої пухкенькі білі випечені лапки під підборіддям і заходився молитися. Сказав, що без цього взятися до трапези не може. Молився довго, гучно, надсадно, докладно, скорботно, з докором поглядаючи на нас. Він перелічив усіх своїх родичів, родичів дружини, подякував небу за вдалий переліт і за нову краватку, придбану в «Дьюті фрі» зі знижкою. І за ці нікчемні крихти на ось цьому столі.

– Женіку! Ти здурів, Женіку? Ти здурів? – це не витримав Аркадій. – Які крихти?! Чого тобі ще треба? Подивись на цей стіл – це ж шаленство, Женіку!

– Джеймс!

– Джеймс!!!

– А що тут їсти? – мляво поцікавився Женік. – Я цього не їм. І це я не їм. І цього мені не можна. І не п'ю...

За сніданком Женік длубався в тарілці, зітхав і вголос тужив за покинутою ненадовго батьківщиною Америкою та американською їжею, нещадно нарікаючи на Чернівці, доро-

гу, повітря та зготовану для нього їжу.

Ми всі розгубилися. Женіку й справді було погано. Він мало не плакав. І ми потерпали від того, що ніяк не могли йому догодити.

– Женіку! – запропонувала наша добра Лариска. – А давай, Женіку...

– Джеймсе.

– Тобто Джеймсе, може, поїдемо до озера? На природу?

Женік сумно кивнув. Він погодився. І дарма. Так, ми всі пам'ятали, як Женік організував гру в індіанців на маленькому островці на Пруті і як увечері всі поспішали додому, а Женька переконував усіх залишитися і брудно лаявся: «Боягузливі блідолиці собаки!» І сам-один ночував у гайку, в курені. І нічого. Але ж це було тоді... А зараз у нього виявилася алергія на укуси комарів. Наш Джеймс опух и скис іще більше. Все, Женічко, все. Вирішили їхати на дачу до Юри-мента. Там прохолодно, Женік відіспиться, відпочине. А ми тим часом розробимо план дій. І вже нарешті вип'ємо.

Дорогою на дачу Женіка захитало. Він позеленів і закотив очі. Ледь довели його, бо в нього виявилася ще одна алергія. На дорожню пилюку. Він чхав і обливався слізьми.

На Юриній дачі справді було прохолодно та затишно. Гостю надали найвіддаленішу кімнату. Він випив якусь пігулочку й приліг. А ми пречудово розмістилися на веранді, але не встигли накрити на стіл, як зі свого притулку вилетів Женік. Вирячивши очі, сонний і скуйовджений, він тицяв

пальцем туди, звідки втік, і лопотів:

– Там... там... там!.. Муха!!!

Муха, що напала на Женіка, була звичайною дрібною безпородною мухою. Та ми всі накинулися на неї, немов підрозділ американських морських піхотинців на Бен Ладена. Муху, завдяки нашим згуртованим діям, було знищено. На відміну від Бен Ладена. І навшпиньках ми тихо повернулися на веранду. Спи, Женічко!

– Дже-еймсе...

– Джеймсе, Джеймсе. Спи, відпочивай...

Доки змучений Женік дрімав, ми радилися, куди б його повезти, щоб не провокувати його букет алергій, щоб йому сподобалося, щоб усім було весело, щоб не було комарів та мух.

– В гори, – запропонував мудрий Аркадій, – мух і комарів немає в горах. В гори!

Ми розбудили Женіка і трьома машинами рушили в Карпати.

«Друга в гори тяні, рiскні», – горлали ми дорогою.

Женік сумно зітхав, був відчуженим і печальним. Нічого, нічого, Джеймсе, ти зараз побачиш таку красу! Таку, Джеймсе, що миттєво станеш Женіком!

Аркадій знався на своїй справі. Ми приїхали до маленького гірського села під Косовом, до вуйка Василя, котрий тримав колибу – таку дерев'яну гуцульську хату, в центрі якої палало вогнище, на вогні смажилося свіже м'ясо, а Марічка,

невістка вуйка Василя, бігала в постолах поміж зрублених навіки столів і подавала домашнє вино.

Господар міцно обійняв Аркадія, ми завели блідого нюючого Женіка і зручно повсідалися на вкритих домотканими веретками лавицях. Аркадій пошепотівся з господарями, і вуйко Василь підсів за наш стіл. Приобійнявши Женіка велетенською рукою колишнього плотогона, вуйко Василь почав співчутливо приповідати:

– Йой, яка людина хвора! Треба лікувати...

Женік занепокоєно зблискував очима і монотонно твердив:

– Я не п'ю, не п'ю. Я не п'ю...

А Василь – мовляв, йой, таж не даю тобі пити, даю лікуватися. І крикнув Марічці:

– Дитино, принеси мені джинджери з комори.

Усміхнена Марічка бігом притягла скляну банку, де в темно-зеленій рідині плавав якийсь непримітний корінець.

– Ось, дивись, – ще міцніше обійнявши ослаблого Женіка, запропонував вуйко Василь, – от бачиш корінь?

– Так! – ледь не плачучи, кивнув Женік.

– Бачиш – він як людина: ось голова, руки, ноги... От вип'єш цієї води живої, тільки крапельку – будеш літати, як птах, вип'єш дві крапельки – будеш сильний, як ведмідь, а втретє вип'єш – будеш міцний, як гуцул! І ніколи не забудеш вуйка Василя!

Вуйко Василь був таким переконливим, так впевнено й

спокійно обіцяв недовірливому Женіку, що той здихається всіх хвороб... І Женік зважився скуштувати. Але ніхто не сказав Женіку-Джеймсу, що корінь життя – джинджер – настояний на дев'яностошестиградусному спирті. Женік випив ковток, і око його заблищало, рум'янець забарвив щоки. Женік випив іще ковток, лайнувся, схопив гітару і заспівав пісню нашого класу: «Надіє, я вернусь тоді, коли сурмач відбій зіграє...». Женька випив третій ковток, глибоко зітхнув і стримано, щоб не розхлюпати радість, тихо, але чітко промовив:

– Гу-ля-єм!

– Женька!!! – заволали ми разом. – Женька!!! Він повернувся!!!

Ми вибігли на повітря, до річки, милувалися маленькими водоспадами і поріжками. Ми слухали птахів і співали тихенько самі. А увечері розпалили вогнище і розмовляли, розмовляли, розмовляли...

Женік уже не заперечував, що його звать Женькою, а не Джеймсом, нарікав на Америку і тужив за нашою радісною безтурботною юністю. «А пам'ятаєте? А пам'ятаєте? А пам'ятаєте?» Втоmlений, захмелілий, змішавши на додачу спирт із ранковими таблетками, Женька завалився спати в одній із машин, махнувши нам:

– Гуляйте, друзяки!

З першими зорями ми попрощалися з вуйком Василем і вирушили додому.

Дорогою посигналив Юра-мент, він повертав до дачного селища, до себе на дачу. Потім відстала й друга машина з Ларисою та її чоловіком. Коли ми приїхали додому, було вже геть темно.

– Женько, вставай! Приїхали, – обережно погукав Аркадій.

– Женічко! – озирнулась я, щоб розбудити нашого гостя. Озирнулась – і охнула. Женьки на задньому сидінні не було. – Де Женька?! – запанікувала я. – Женька де? Йому ж завтра летіти в Київ!

Аркадій замислився: Женька пішов спати до якої машини? Нашої, Юриної чи до Лариски?

– Не пам'ятаю. Здається, до нашої. Чи до Ларисиної. Чи до Юриної.

Ми увірвалися в дім і кинулися до телефона. Лариска вхопила слухавку миттєво, ніби чекала. І через це я подумала, що, напевне, Женька у неї. Але його не було в її машині. Вона навіть у багажник зазирнула. Юрин мобільний відповідав жіночим голосом англійською: мовляв, господар не може зараз підійти. Потім.

Ми, звісно, втомилися, зголодніли і страшенно хотіли спати, але повернулися до машини і поїхали в дачне селище до Юри-мента. Дорогою до нас долучилася Ларисина машина. Ось що таке друзі! В біді не покинуть. Аркадій бурчав, що якщо ми забули Женіка у вуйка Василя, на березі Черемоша, то туди ночами навіть вовки приходять. І дикі кабани.

Аркадій – він молодець, вміє втішити, заспокоїти.

Довго ми гримали в Юрину хвіртку, сигналили, розбудили ціле дачне селище. Нарешті Юра нам відчинив. З його розгубленої сонної фізіономії ми зрозуміли: Женіка в нього нема.

Ні на що не сподіваючись, ми всі, озброївшись ліхтариками, рушили до Юринога гаража за будинком. Гаражем снував привид. Привид у відчаї здіймав руки догори, стогнав і запитував у гаражного даху англійською:

– What's up? Where am I? (Що відбувається? Де я?)

– Женіку... – несміливо та винувато покликала я. – Женіку... Їдьмо додому. Ми тебе забули...

– Ви мене напоїли! Ви мене спокусили! Ви мене покинули!!! В аеропорт!!! Додому!!! В аеропорт!!! – ридав привид. – За речами і додому!!!

Ми не змогли вмовити його залишитись. Він навіть не погодився поїсти і взяти з собою солодошів у дорогу. Ми стояли посеред зали аеропорту, коли Женька помчав на паспортний контроль. І знаєте: він навіть не озирнувся. А Юра-мент сказав, що ось, мовляв, ніби ми й не йшли звідси від четвертої ранку. Ніби все ще зустрічаємо нашого Женьку.

– Бідолашний Женька. Бідолашний хлопчик... – це зітхнула звичайно ж Лариска. Вона у нас добра.

– Так, – погодилась я, – бідолашний хлопчик.

– Який хлопчик? – закурюючи, поцікавився Аркадій.

– Який хлопчик? – похмуро запитав Юра.
А чи був хлопчик? Хлопчик-то чи був?

Кіт водоплавний, котрий пхикав

Ні, яка все ж таки дивна, на чужий погляд, наша родина! Ми просто дивовижні дурні, – чим дуже пишаємося. І всі це знають. А інакше навіщо всі як один тягнуть до нас усіляких тварин – покинутих, зайвих, знайдених десь? Світом про нас пішла така слава, що тепер тварини навіть без допомоги людини знаходять до нас дорогу. Приходять, прилітають, приповзають і рвуться просто в дім, навіть не вітаючись, впевнено вважаючи, що саме тут вони знайдуть притулок, їжу та доброго співрозмовника. І ми від них ніколи не відвертаємося.

Річ у тім, що наш тато завжди мріяв про коня. Часом він, дивлячись на коня в журналі, на світліні, в телевізорі, у мультику про трьох богатирів або хильнувши чарку-другу в теплій компанії, раптом зітхав тяжко і казав: «От би мені коня... Був би у мене кі-і-інь, ох, я б тоді...» І позаяк коня нам тримати ніде, то ми, намагаючись компенсувати нашому татові відсутність коня, заповнюємо домівку всілякою симпатичною звіриною, щоб хоч якось розвіяти його козацьку тугу.

Якось прикордонники із сусідньої застави пізно увечері привезли двотижневе цуценя-сироту. Ми по черзі вставляли до нього вночі, а я й взагалі спала, звівши голову донизу, щоби Чак (так ми його назвали), влаштувавшись на килимку

біля ліжка, міг мене бачити і не почувався самотнім.

Потім донька Ліна в жменьці принесла сліпе кошеня, загорнуте в листок лопуха, – ото була морока! Годували його молоком з піпетки, виходжували, чекали, коли оченята розплющить. І скільки радості було, коли одного ранку діти заволали: прозрів! Прозрів! Чак допомагав із вихованням кошеняти активно, грів його ночами. Кіт так і спав потім ціле життя у Чака на животі, занурившись у довгу шерсть. Точніше, кішка. Лайма. Кошенят приводила двічі на рік. А врожайними роками – навіть чотири або п'ять. І всіх Лайминих дітей доводилося прилаштовувати в добрі руки, попутно відстежуючи їхню долю і забираючи в тих, хто погано з ними поводився.

Данило, син мій, всю зиму якимось виховував двох жуків – Шварценеггера-батька і Шварценеггера-джуніора. Вони від постійного тепла, а може, й від здивування, не поснули й дуже жваво вовтузилися у своїй банці, – одне слово, дотримувалися здорового, зовсім не зимового способу життя, а навесні дали потомство. Данило – його треба знати – піклувався про них, як про останніх жуків на планеті, а у травні випустив на волю результати свого піклування. Аби ми не сумували без жуків, він приніс додому подружжя білих щурів – містера і місіс Гризлі, котрих виселили з дому його однокласниці за винахідливість і шкодливість. Як я не вмовляла Данила віднести їх туди, де взяв, – ні, назад їх категорично не приймали, мотивуючи відмову сумнівним «узяв то й узяв».

І тоді переповнилася моя чаша терпіння, і я заявила: «Або я, або ці Гризлі з їхніми голими хвостами!» І вийшла на вулицю з парасолькою. Позаяк йшов дощ. Так я і стояла німим докором перед нашими вікнами. А з вікна на мене зі сльозами на очах дивився мій син, ніжно притискаючи до серця щурячу парочку. Згодом він, звісно, спустився до мене на подвір'я і зізнався, що не може вибрати, хто йому дорожчий – я чи щури. Адже я без нього якось протягну – хоч і в тузі та печалі, але проіснувати зможу, – а от щури достеменно загинуть. А він за них відповідальний. А щури тим часом ніжно м'яцкали своїми рожевими, абсолютно людськими рученятами комірці Данилової сорочки, з докором на мене поглядаючи хитрими безсоромними очиськами.

Щури виявилися симпатичними та розумними. Ось тільки вдома у нас щодня був неймовірний рейвах: Чак дуже не любив містера та місіс Гризлі; кішка, навпаки, їх любила і разом любила наших папужок, причому любов ця мала суто гастрономічний характер. Щури своєю чергою намагалися з'їсти все – від шпалер на стінах і Данилового пластиліну до яскравих хвостів папужок. Тим часом папуги обожнювали прогулюватися підлогою, вклоняючись та вальсуючи, чим провокували мисливські інстинкти і кішки, й собаки, і родини Гризлі. А з метою самооборони наші птахи боляче щипалися і дзьобалися. Часом могли і в око поцілити. І коли нам треба було піти з хати, ми насамперед відловлювали і розпихували всю цю братію по різних кімнатах, кутах і клітках,

щоб не полювали і не їли що прийдеться.

Так Гризлі у нас і мешкали, довго та щасливо. А померли, між іншим, в один день. Тому що переїли. Не слід їм було у папуг корм викрадати і заїдати рідкісними квіточками з вазонів, немовби їх не годували!

До речі, можна згадати тут і про хом'ячиху з травмованою психікою – в одній родині довели її завиванням пілотяга. А до нас принесли тому, що у нас тиха місцина, а в хом'ячихи невроз. І ми при ній розмовляли пошепки. Від гучних звуків вона починала пищати і бігати сюди-туди, як заведена. І кусатися боляче.

А про тих, хто просто приходив до будинку, щоб ми їх погодували, я й не кажу. Собаки, коти, красуня ящірка, два їжаки. А зовсім нещодавно цуценя в нас оселилося, підібране донькою. Породи цуцик-з-під-кущика, крихітне та лизюче. Назвали його Молодь.

Атож. І не дивно, що зателефонував нам у серпні знайомий. Каже: візьміть kota на виховання. Гарний, доладний кіт. Укомплектований: вовночка блискуча, хвіст знову ж таки, лапи. Чотири штуки. Є мурчалка. Вбудована. І два букети вусів. Форматний такий кіт, практично тигр. Живе на озері. Поїдьте познайомтеся, а то зиму він там не переживе.

Діти завили:

– Ма-а-амусю! Не переживе-е-е-е!

Звісно ж ми поїхали на те озеро. Тільки-но підїхали – велетенський чорний кіт з гучним нявом і завиванням кинув-

ся нам назустріч. Немовби втомився чекати – і ось нарешті діждався. Він хвацько видряпався по моїх джинсах і светру просто на плече й замуркотів. Шерстка у kota виявилася чистенькою, промитою, блискучою, – невдовзі ми дізналися чому. Коли кіт довірився нам цілковито, він продемонстрував свій головний атракціон: розігнався, завис на мить над водою, лунко шубовснув в озеро і поплив, пихато задерши до неба мушкетерські вуса. Поплавав, поплескав лапами по воді, підчепив рибку, приволік її до берега й акуратно вклав біля моїх ніг. І сам сів поряд, примруживши зелені очі й не припиняючи муркотіти. Послухавши наші здивовані та захоплені вигуки, стрибнув у воду знову, поплавав повільно, елегантно, плавно розсуваючи воду лапами, явно отримуючи насолоду. Виліз на берег і всівся на яскраво-зелену траву, ретельно струшуючи кожну лапку по черзі та вилизуючись. Відтак картинно пригладив вуса, прогнувся тугим блискучим тільцем і знову радісно замуркотів, мружачись на призахідне сонце.

Кіт пропонував нам дружбу. Ми йому дуже сподобались, і він зі шкіри пнувся, щоб сподобатися нам. Але щось у ньому, в цьому котові, було не так – надто вже легко він нас перегравав. Наче і морда в нього така добряча, не хижа зовсім, і наміри найбільш доброзичливі – пестився, муркотів, рибою почагував, – проте дивився він на нас дещо зверхньо та з легкою зневагою.

Власне, вибору в нас не було. Кіт усе вирішив за нас. Він

спокійно заліз у машину, влігся зручненько і, ретельно вмившись, терпляче пере чекав наші марні суперечки з дітьми.

Ось так ми і повезли його додому.

– Давайте назвемо його якимсь гордим вірменським ім'ям, – запропонував син Данило.

– Яким? – підхопила донька Ліна.

Зауважте, ніхто з чудернацької нашої родини не запитав: чому вірменським, а не ім'ям будь-якої іншої гордої нації? Ні.

– Яким же? – нетерпеливилась Ліна.

– Давайте назвемо його Гамлетом.

Кіт стрепенувся і переліз до Данила на коліна.

Гамлет то й Гамлет. Тепер у kota було горде вірменське ім'я.

– Треба буде ознайомити його з правилами нашої родини, – поважно проказав тато з-за керма.

Авжеж! Звичайно, ознайомимо. У нас-бо в родині одне правило – жодних правил. Головне – не кривдити ближнього свого і ділитися кожною радістю.

А дзуськи! Вдома котову люб'язність неначе водою змило. Виявилося, що сенс життя його і наш (тобто дітей, собаки Чака, папуг, цуценяти Молоді, павука Єремія – коротше, всієї нашої родини) не збіглися. Ми всі жили тому, що життя – гра і свято. Натомість Гамлет жив для того, щоб їсти, спати і накопичувати. Якщо він не їв, то спав, а якщо не їв і не спав – отже, займався накопичуванням. Час від часу наші з ним

шляхи в домі перетиналися – як не в передпокої, то на кухні. Кіт, не звертаючи на мене жодної уваги, за звичаєм занепокоєно та діловито, як велетенська кудлата мураха, тягнув щось у зубах і ховав до себе в кошик під матрацик, на якому спав: кістку, поцуплену з Чакової миски, м'ячик Молоді, стару соску. Данило присягався, що якось бачив, як кіт тягнув до себе в куток йоршик для миття посуду і мої туніські браслети ручної роботи, загадково зниклі зі скриньки.

З одного боку, це було навіть зручно. Тепер усі пропажі в хаті (у нас повсякчас щось губилося – ключі, шкарпетки, запальнички, олівці) можна було звалити на kota. А з іншого боку, ми остерігалися, що кіт навчить поганого решту членів родини. Зазирнути під матрацик не було жодної змоги – Гамлет відчайдушно захищав накрадене добро. Карою за допитливість нам були подряпані руки, а собакам – шрами на носах. А кіт вештався будинком, як сторож по території кондитерської фабрики, хазяйновито поглядаючи, де що погано лежить, щоб потягти його і покласти добре.

Спав він важко, як смертельно втомлений комбайнер похилого віку в розпал жнив. Зітхав. Стогнав. Бурмотів свої котячі непристойності. Гарчав. Тлумився. А часом хихотів.

Була в Гамлета пристрасть, про яку слід сказати окремо: лежати на телевізорі. Там уже він вмикав свою мурчалку на повну потужність. Решту ж часу ходив із неприступним понурим виглядом. Пеститися не ліз, вважав це зайвим. А найбільше нас вразило в ньому ось що – він пхикав. От розва-

лється на телевізорі, б'є хвостом по екрану, просто Брюсу Віллісу по голомозій голові. І водить за тобою очима, підперши голову лапою, спостерігає нишком, примружившись. А потім зустрічається з тобою поглядом – і як пхикне скептично – пхи! – похитуючи головою. Ми всі завмираємо з переляку, а він голову відверне: мовляв, а що я – я нічого!..

Жах просто! Ми до цього пхикання ніяк звикнути не могли. Почуємо раптом над мискою з їжею це «пхи» – і я біжу бігом подивитись. А він понюхає, і якщо риба не свіжа – їсти не буде, пхикне знову ж таки і відійде спроквола, з мордою насупленою. Просто не знали, що й думати. І як йому догодити. А собаки дратувались від його пхикання шалено! Рявкали на кота, підвивали, нам скаржачись, скавуліли, а кіт на них зверхньо: пхи! І собаки – а-а-а-ах! О-о-ось! Зно-о-ову пхикає! Пхикає!!!

Пхикав Гамлет і у ванні. Зважаючи на його унікальні здібності, ми щодня набирали йому повну ванну води. Він плавав і пхикав. Плавав неохоче: розгулятися йому у ванні було ніде, риба там також не водилася, та ще й нервував через те, що кошик із матрациком опинялися поза полем його зору. Він міг щось запідозрити і тоді, мокрий, вилітав із ванної, нісся на кухню з буркотливою лайкою, щоб пересвідчитися в цілості свого добра, нажитого нечесним шляхом.

Так ми й співіснували. Гамлет жив відокремлено, ніколи не брав участі в наших спільних іграх, трапезах і прогулянках, і в нього були якісь свої види на майбутнє. Діти навіть

пропонували його до батьків моїх переселити, якнайдалі від собак та всіляких спокус. До того ж у батьків на своїх місцях усе лежить, і красти котові буде складно. Але доки ми вели перемовини про передачу kota на нове місце проживання, випав сніг. І кіт раптово зник. Ніхто його не випускав, та і він не надто рвався з дому, а тут раптом щез.

Ми запанікували. Опитали всіх домашніх, сусідів у дворі. Ніхто kota не бачив. Разом із Гамлетом, як виявилось, зникло все добро з-під його матрацика. І ще – що найбільш фантастично! – з пропажею kota з'ясувалося, що з дому зник великий пакет вітамінізованого корму для собак, папірус із зображенням єгипетської священної чорної кішки, старовинна порцелянова чашка нашого дідуся з пальмами і написом «Дорогому Борису від Римми Фаенгольд, а також і мої батьки», заморожена курка, книга Сабанєєва «Життя і ловля прісноводних риб» та звук у телевізорі.

Наступного ранку ми поїхали на озеро. Довго шукати не довелося. На свіжому снігу було видно сліди котячих лапок: від закинutoї хижки, де влітку ночував сторож, вони вели до води. Звідти, майже з середини озера, було чути фиркання і плескіт – кіт ловив рибу. Побачивши нас, він не вийшов на берег, а тільки зневажливо пхикнув.

... Часом я думаю, що замість усього цього зоопарку, який зараз мешкає у нас в домі, поряд із домом, на даху, в підвалі, і тих, кого ми їздимо годувати, – краще б купили ми все ж таки коня нашому татові. Принаймні клопоту, а іноді й сліз,

було б у родині значно менше.

...Як уміння посміхатись і плакати

Є у мене друг, мольфар. Він живе майже на вершині гори Чорногори. Мольфар – це карпатський знахар, ворожбит, чарівник, провидець. Він уміє розганяти хмари, викликати дощ, лікувати людей та худобу, передбачати землетруси, знімати уроки... Ми прийшли до нього якось на світанку в гості. Дивовижний він, мій друг мольфар. Його навіть попереджати не треба, та й телефона в нього немає. Він завжди знає заздалегідь, що ми до нього йдемо. Ми ще не знаємо, а він уже чекає на нас. Ми – це мій собака містер Чак Гордон Барнс і я.

І ось одного разу, коли ми пили чай з трав на ганку, Чак звично сидів біля моїх ніг, майже нерухомий, напружений, пильний, зосереджено водив своїми видатними вухами, та раптом якось дивно тихенько заскавчав кудись у напрямку вершини Чорногори в тумані.

– Що це з ним? – занепокоїлась я.

– А це він з Богом розмовляє, – спокійно відповів мольфар, розпалюючи люльку. – Розмовляє про те про се... І про тебе. Вони всі вміють з Богом розмовляти. А тут у горах – небеса поряд.

Вони – якщо ви не зрозуміли – це брати наші менші. Наші надійні віддані друзі. А небеса – це небеса.

Я певна, що природа дружби така ж органічна, як природа

Чорногори. Дружба – це не винахід людини. Це винахід когось розумнішого. Це дається згори. Як уміння посміхатись або плакати.

І через те, що дружбу нам дано згори, друзями можуть бути не лише люди. Ними можуть бути хто завгодно...

Ось кажуть: «чотириногий друг»... Це що таке? Оце – чотириногий! А якщо в гусенички двадцять ніжок, то вона що, нам ніякий не друг? Або ось кенгуру гасають сюди-туди на своїх двох? Як? А краб? Восьминіг? Що, вже нам не брат менший? А папуга? А курочка? Звичайна маленька курочка на двох ніжках, – ми що, з нею вже не дружимо, коли так?

Дурниці це все! Чотириногий друг – це диван. А я особисто дружу з усіма, кого в цьому житті зустрічаю, незважаючи на кількість ніг, лап, щупалець, крил або плавників. І всі мої друзі також не перебирають, у кого скільки чого.

Наприклад, моя знайома на ім'я Марися. Так, ми друзі. Ось тільки вона – кобила, а я – ні. Здається, ні... Хоча Марися про це не здогадується. Адже мислимо ми однаково! І тішимося одна одною страшенно, коли зустрічаємось. Я її знайомлю зі своїми друзями: людьми, собаками, павучками. Вона мене – зі своїми. Тобто коло друзів розширюється.

Наприклад, Марися дуже тісно дружить із Жуком. Ні, це не комаха і не людина з таким ім'ям. Це маленький чорний собачка. Вони працюють разом. У дитячому садку. Такої відданості одне одному я давно не бачила. Ось чуєш: цок-цок... Це конячка. І обов'язково десь поряд Жук трюхикає, швид-

ко лапками своїми дріботить. Конячка зупинилася, діти залізли на підводу, сіли на лавку, Жук погавкав для годиться, поїхали. Жук воза охороняє. Марися Жука підгодовує.

Якось кобила захворіла. І її забрали до ветлікарні робити уколи внутрішньовенно. Це дуже серйозно та відповідально – робити внутрішньовенні ін'єкції коневі. Стоїть вона в стайні сама-самісінька. Літо надворі. Жук тиняється біля ветлікарні. Його сторож проганяє. Жук не йде. Він не втікає нікуди. Навіть попоїсти чи напитися води. Спекотно, він висолопив язика, лежить, позіхає. Поглядає на сторожа з-за рогу, а коли той втрачає пильність – мчить з усіх лап до Марисі... Часом він приносить їй знайдену в смітнику скоринку, а часом і кісточку... Марися ніжно штовхає Жука губами в бік і лагідно фиркає.

Тварини вміють дружити. Ось дивіться... Колись до нас прийшла одна кішка. І ми збудували для неї дім. Теплий та затишний. Але Кішці (вона згодом виявилася котом, однак ім'я прижилося) не до вподоби він виявився. Кішка походив, понюхав... Та з часом все ж таки оселився в домі й почав водити до себе дівчат. Одна з них назовсім до нього переїхала, сувора така, черепахової масті, на ім'я Личко-вкупку. І частенько ми бачили, як в люті холоди з теплого Кішчиного дому затишно визирають дві вусаті мордочки, а між ними стирчить яскраво-жовтий дзьоб. Так, так, ви не повірите, але разом із ними в будиночку оселилася звичайна маленька курочка. Іноді ми знаходили поряд із Кішкою

або Личком-в-купку, котрі блаженно мружились та облизувались, яечну шкаралупу: наша Курочка їх підгодовувала. І своєю чергою з апетитом подзьобувала «Віскас» із котячої миски – добре хоч рибний, а не курячий, як зазвичай. Дружба? А що ж іще?

Мама моя сказала на все це, що таке може трапитися лише зі мною та моєю родиною – щоби кішки дружили з куркою, а собака їм ще й потурав, впускаючи в наш дім, аби вони чинили там усілякі неподобства. Ну чому ж лише в нас?! Я так розумію: як ти ставишся до собаки, кішки, курочки або до інших людей, що мешкають у твоїй домівці, місті чи країні, так і вони до тебе ставляться.

Головне – знати, що кожен приклад заразний. Знайомий міліціонер приніс мені в подарунок приголомшливий протокол наступного змісту: «Громадянин Бабулька М. Є. покусав своїм собакою громадянку Резеду І. О. У свою чергу громадянка Резеда І. О. подряпала громадянина Бабулька М. Є. своїм котом». Непогані хлопці ті кіт і собака! Просто в погані руки потрапили...

Ось інший приклад: мій брат Валька. Він в Іспанії на палях володіє симпатичним затишним баром. Ось там, щойно відчинивши його після реконструкції, він і познайомився із сеньорою, котра дружила з мавпою.

Дуже заможна була бабуся, дуже вередлива та примхлива. До всього ще й випивала... А тут – Різдво. Ну, вся її численна родина, спадкоємці-нахлібники одне одного застері-

гають: дивіться, мовляв, щоб бабуся наша не дременула. Бо нап'ється десь у барі та й піде буянити, нас ганьбити, родину шанованих каталонців, адвокатів і лікарів. А в семи няньок... ну ви ж знаєте... Одне слово, змилась бабуська. Десь вона вешталася до часу, сліди замітала. І того вечора спершу до Вальчиного бару заявився її син, шанований каталонець. Запитає обережно: сеньйоре, а чи не бачили – не забігала до вас маленька сеньйора похилого віку... з мавпочкою на голові? Валька лише плечима повів – ну що за жарти такі? Слідом до бару заскочили дві пишні яскраві вусаті брюнетки, дуже шановані каталонки, питають: гей, бармене, чи не заходила до вас бабуська з мавпочкою на голові... Валька дещо розгубився і лише головою пометляв. А вже коли ціла згряя дітей забігла до бару і стривожено поцікавилась, чи не заходила старенька з мавпочкою на голові, Валька вирішив, що з ним жартують друзі, і вже почав готувати план помсти. Коли раптом...

Ось тут би я хотіла побачити завжди спокійне та незворушне обличчя мого брата. Ох, як би я хотіла це побачити... Коли біля вхідних дверей тихо дзенькнув дзвіночок, і в бар тінню прошмигнула престаріла сеньйора, а на капелюсі в неї сиділа маленька мавпочка!!! Ось тоді Валька ловив свою щелепу, що різко полетіла долу від несподіванки!..

Так він із ними познайомився. Вона запитала, чи немає в барі окремого кабінету, була допущена у Вальчину особисту кімнату відпочинку й отримала дві порції текіли з льо-

дом. Бабуся та мавпочка виявилися не лише близькими й ніжними подругами. Але ще й сестрами по плящі. Обидві – і мільйонерка, і мавпа – пили, як коняки. Текілу вони глушили нарівні і за всіма правилами: сіль з великого пальця, горілка, лимон, а потім обмін теплими змовницькими поглядами.

Отаке. Відходячи в інший світ, бабуся заповіла більшу частину свого статку не каталонцям, а мавпочці. Тепер прямі мавпоччині опікуни водять тваринку до Вальчиного бару, причому вона відмовляється ходити або сидіти на руках, а погоджується їхати лише в когось на голові. І попередньо на голову треба вдягти пошарпаного бабусиною капелюха. Престаріла мавпочка з сивою мордочкою та мудрими очима годинами сидить у Вальчиному барі й, невесело підперши щоку, п'є текілу, доки не засне... Ось така печальна історія.

А ще одну дивовижну пару я бачила у Санкт-петербурзькому зоопарку – дівчинку та жирафеня. І у дівчинки, служительки зоопарку, й у жирафи були однакові довірливі круглі очі з білими прямими віями. Обидві неоковирні, незграбні, довгошиї та довгоногі. Вони, ці двоє, були наче дві сестри – дівчинка і жирафа. Дівчинка чистила жирафу щіткою, пестячи боки, а жирафа величезним синім язиком облизувала дівчинці смішний хвостик на голові, затягнутий яскравою гумкою... Тоді я стояла і стояла, довго спостерігаючи цю сцену. І зробила для себе важливе відкриття. Виявляється, іноді для того щоби показати, як ви любите одне одного, не конче

потрібні слова: достатньо погладити плямистий бік або лизнути любу маківку. Чи просто перекинутися поглядом...

Тож мав рацію мій друг мольфар із Чорногори. Хто вміє з Богом розмовляти, той і дружити вміє як ніхто. Причому незалежно від кількості лап, ніг, хвостів або крил.

Толік і Михась

Того дня в нашому маленькому прикарпатському місті було храмове свято. У такі дні в нас ніхто навіть не поворухнеться, аби щось таке робити, лиш би не відпочивати. Навпаки. Все зачинається – заклади, контори, офіси, магазини, майстерні, ринки. Хворі не хворіють, породіллі не народжують, шевці не тачають, ткачі не тчуть, швеї не шиють. Тихо. Ніхто нічого важчого за склянку не підійме.

Тут один у храмове свято взяв до рук лопату черв'яків накопати для риболовлі. То сусіди з ним півроку не розмовляли. І якщо потім дощі чи посуха, на нього гнівались, казали, мовляв, це тому, що ти, Бронька Кордонський, у храм копав. Ось як суворо в нас із цим.

Свято. Трембіти гудять. Дзвони дзвонять. А як це красиво! Рано-вранці йдуть через підвісний місток «люде» у вишиванках, у капелюхах зелених з перами, урочисті, величні та значні, немов пряники. Йдуть неквапливо до церкви Святої Параскеви. Слідом за «людьми» виступають «жіночки» в намистах і хустках сонячної яскравості, за ручку ведуть ошатну дітвору. Хлопчики вбрані, як «люде», – поважні, пихаті, у великих капелюхах на червоних притлумлених вухах, дівчатка – як «жіночки», чистенькі, аж світяться, знічені, принишклі, в хусточках та спідницях довгих, в нових туфельках. Ополудні юрбою йдуть назад. «Люде» потирають

руки в передчутті хорошого та довгого застілля. Ну а ввечері звідусіль музика – скрипки, барабани, зойки та ухкання розпашілих танцюристів.

Наступного ранку господині хутенько вибігають на річку Пістенку полоскати білизну. Від цієї води річкової оті всі вишиванки, скатертини та рушники стають білими-білісінькими, а вишивка дивовижна – густою та соковитою. Полоскають в річці жіночки білизну, іноді й схлипуючи, соромливо прикриваючи хусткою синець під оком, – погуляли. Свято було. Храм.

Саме в таке храмове свято діти знайшли в лісі дорогою з церкви орлятко, що випало з гнізда. Орелика. І куди його? Школу замкнено. Ветлікарню також. Понесли до Михася, Михайла Григоровича, голови райвиконкому. Хороший він хлопака, цей Михась, довгих літ життя йому. А що? І поміж голів виконкомів у нас добрі люди трапляються. А що Михась хороший, то діти до поганого орелика б не понесли.

І що Михасеві з ним було робити? Храм. Свято ж бо. Скільки можна повторювати. Відвіз до тещі на околицю міста. У тієї обійстя, господа. Розмістили орелика в stodolі. І згодом (беркут виявився) нарекли його гордим східним ім'ям Аятолла. Щоправда, потім за привітність та доброзичливий норів перехрестили на Толіка.

От у Михася родина – золото! Навіть теща рідкісна. Вона, Михасева теща, взагалі всіляку живність полюбляла розводити. У неї якось свиня Донна Бейджа, молода зовсім, рап-

том кашляти почала. Кашляє та кашляє. Натужно так. Ну просто як людина. А в місті, як на біду, знову свято. Знов ніхто не працює. Тим паче у ветеринара Оксани весілля. З ветеринаром Серафимом. І всіх ветеринарів на це весілля запрошено. А свині ж бо шкода, просто жах як шкода. І що ж? А Михасева теща свиню заходилася травами відпоювати і банки поставила. Розсудила, що не зашкодить. І знаєте що?! Всі навколо вмирили зі сміху (випили вже – свято), вся околиця у Михасевої тещі на плоті висіла, на Донну Бейджу витріщалася, що вона з банками на спині, наче бронтозавр який. А потім, коли банки зняли, ходила Донна Бейджа, свиня в крупний горох, – її навіть сусід на відеокамеру зафіксував, кінозірку пихату. Зате кашляти припинила. Тож теща Михасева була людиною посвяченою. І проти орелика не заперечувала.

Орел Толік ріс із курми. Приятелював з усім обійстям, сперечався іноді з індіком, навідувався до Донни Бейджи та зачіпався з котом, бувалим хуліганом Василем. Обожднював Михася. Підстерігав його вечорами, сидячи з когутом на плоті.

Літати Толік не квапився. Натомість бігав. Не згірш за собаку. З шаленою швидкістю. Михась привчив його сидіти на руці, вбраній у боксерську рукавичку. Спершу нічого, але згодом Толік обважнів. Адже не сокіл якийсь дрібний – беркут, найбільший орел у пташиному світі. Та ще й вареники наминав, вінегрет із великим задоволенням. І у свині ча-

стувався чим Бог послав. І у домашнього птаства. І все, що Михась та діти йому приносили. Такий красень – вигнутий гострий дзьоб, блискуче шоколадне пір'я, чіпкі хижі кігті та суворий гострий погляд, – розбійник вийшов із Толіка бездоганний. Орел, одне слово – орел!

Михась виїздив із Толіком за місто, в поле, на своєму «уазику», підкидав орелика на руці. Той злегка бовтався у повітрі, спроквола та незграбно водячи крилами, – та й усе. Ні, ну що це таке?! А літати?

– Що ж ти, брате, – обурювався Михась, – як тобі не совісно пішки ходити? Ти ж, Толіку, наше національне надбання! – переконував Михась орла. – Твій портрет, Толіку, зображено на гербах! Ти ж цар птахів, Толіку! Ти беркут – а з індіками знаєшся! Зі свинею дружиш, хоч і з Донною Бейджею...

– Кльок! – огризався непутящий Толік. – Велике діло!

– Ти ж символ могутності та влади, Толіку, а харчуєшся вінегретом. Тобі не совісно? Ти кривавий харч маєш клювати, Толіку!

– Кльок, – присоромлено опускав голову Толік і продовжував любити те, що йому дають удома.

Минув рік.

– Літати – це дар Божий, це насолода, – з глибоким знанням справи інструктував Толіка Михась.

Він крокував полем, а слідом за ним приречено та похмуро плентався Толік. І так вони прогулювалися разом, ведучи

мирну бесіду про вічне, закинувши за спину хто руки, хто крила.

– Де ж ми тобі пару знайдемо, якщо ти не літатимеш і не полюватимеш? – занепокоєно чухав потилицю Михась. – Нам же треба примножувати поголів'я беркутів у нашому регіоні. Що ти собі думаєш?

– Кльок, – ніяковів Толік, – мені ж начебто рано ще...

– Адже беркут, Толіку, виконує роль санітара і приносить користь природі та нам, людям. А людина, Толіку, вінець природи.

– Кльок, – дивувався Толік. – А я ж тоді хто?

– Отож-бо! – парирував Михась.

Довелося Михасеві, наполегливому та невтомному, вдатися до крайніх заходів. Поїхали вони з Толіком на «УАЗі» до «Притулку чотирьох» – це така маленька перевалочна база для мисливців і туристів є у нас, хатка дерев'яна, однією стіною до скелі приліпилася. Михась видерся з Толіком на самий вершечок гори та скинув його з рукавички просто у прірву. Толік бухнув у прірву, як мішок картоплі, але вчасно отямився, – він тямущий, наш Толік. І ширнув у небо.

– Кльок! Кльок! – торжествував Толік. – Я лечу! Дивись, Михасю, я лечу!

– Бодай тобі, – благословив Толіка Михась, розчулено покашлюючи. – Нарешті!

Так Михась навчив орла літати.

Минуло два роки. Тримати орла на тещиному обійсті ста-

вало дедалі небезпечніше. І хоч як приязно поведився Толік, сусіди почали нарікати, непокоячись за своїх курчат. А Толік вимахав у таке одоробло, що лякав своїм виглядом дітей, поштарів, контролерів і агітаторів. Щоправда, якось Толік на загальну радість шугонув Криву Грету, та ще й так, що вона втратила свій дар, переданий їй від бабусь і прабабусь у спадок.

Не любили її в місті. Між нами, не проста була бабуленція, прикра. Її остерігались і намагалися з нею не сваритися, щоб не наврочила. Цілими днями Крива Грета бігала містом, вертлява, маленька, жилава, з гострими дрібними оченятами, що дивилися в різні боки, лаялась і сварилася з усіма. І плювала. Добряча зміюка була та Крива Грета. Де плюнула, там чекай неприємностей. А як ви гадали? У нас в Карпатах стільки намішано, не розберешся: чаклуни, ворожки, духи, голоси, змії летючі, опришки – ой, стільки таємниць, лишень ходи, слухай, дивись і записуй! Так ота Крива Грета щоранку зі своєї Чорторії – село таке є в горах, Чорторія (ну, я ж кажу!), – чвалала до міста, як на роботу. Плюватися. А увечері – назад. І не заявиш же на неї в міліцію, що вона бігає і плюється.

І ось Михась якось їде до «Притулку чотирьох» Толіка вигулювати й навчати полювання на дрібних гризунів і дещо більших тварин, а дорогою прудко чимчикує Крива Грета, руками розмахує, розчервонілася, міцненька така, енергійна, сповнена сили. Михась, добра душа, пересадив Толіка на

задні сидіння й спинив машину:

– Сідайте, жіночко. Підвезу.

Крива Грета стрімко застрибнула, а безпутній Толік, допитливий, не може тихо всидіти. Через її плече перегнувся і своєю довбешкою Кривій Греті в обличчя:

– Кльок? – питає. – Як ся маєш, бабцю?

Грета тут же й вистрибнула з машини у відчинені двері – добре, хоч машина ще швидкості не набрала, – і накивала п'ятами у зворотному напрямку, як заєць якийсь. Тільки її і бачили. І все.

Відтоді, на загальний подив, принишкла Крива Грета. Ну, Толік! Ну, орел!

Після цього випадку багатьом спало на думку Толіків портрет на гербі міста розмістити. У профіль.

А тут надійшла третя Толікова весна. І коли вона сягла піку, ця чарівниця легковажна, й аромати зігрітих сонцем квітучих дерев і трав кого завгодно вже могли звести з розуму, вона, ця весна, нарешті зачепила і чисту душу нашого Толіка.

Їздили вони з Михасем до лісу. Михась відпускав Толіка – лети! Куди-куди... Туди, Толіку! Туди, де за хмарою біла гора, Толіку... Думав Михась: вже полетить – то полетить. Тепер точно не пропаде. Лети, брате, світ за очі! Толік злітав, і пильні очі його з висоти бачили тільки дах Михасевого «уазика», що втікав до міста. Толік легко наздоганяв і переганяв «уазик» і, прилітаючи раніше за Михася додому, мирно

зустрічав його, сидячи безтурботно, як і досі, на паркані поряд із когутом.

І якось Михась із Толіком нарешті побачили її, завислу над прірвою, немов на ниточці, з розгорнутими потужними іскристими крилами, – її, юну орлицю-беркута. Затріпотіло серце приголомшеного Толіка. Ще б пак! Страшенно він був у собі не впевнений, почувався таким собі вайлуватим невільником. Але Михась – справжній друг Михась – переконував його:

– Ти що, Толіку?! Ти ж орел! Не будь боягузом, Толіку, вперед!.. Жінки, вони ж як, – міркував Михась, з-під долоні спостерігаючи за польотом орлиці, – вони пісні всілякі полюбляють. Льва Лещенка, наприклад...

– Кльок! – обурився Толік.

– Ну або хто кого, – невизначено погодився Михась. – Різні жінки люблять різні пісні. Ти ж птах, Толіку, заспівай їй що-небудь своє, нумо!

Два дні поспіль їздили Михась із Толіком залицятися до молодої орлиці-беркута. А на третій день рано-вранці Толік відлетів. Сам. І більше не повертався.

Михась та вся його родина, і навіть теща Михасева, засумували. Михась їздив до «Притулку чотирьох». Проте орлів там уже не побачив. І розумів, що Толіку добре, що Толік щасливий, та душа все одно непокоїлася. Звик.

Атож... Беркути – птахи загадкові, горді та мудрі. А ще віддані. Люблять раз і назавжди. Адже розуміють, що їхня

вільна, пронизана синіми гірськими вітрами орлина любов робить їх, беркутів, безсмертними. Тож тут обирати треба: або вареники з вінегретом щодня, або вічність. Тут уже хто що обере.

Чоловічі сльози

Якщо не квапитися і все спочатку, то зателефонуйте до приймальні дирекції Чернівецької макаронної фабрики. І відповідь вам голос ніжний, вкрадливий, манкий, солодкий. Секс-по-телефону поряд не лежав, не валявся. «Ал-л-льо-у... Чернівецьке-акціонерне-товариство-з-ви-готовлення-макаронних-виробів-слу-у-у-ха-є-є?» І всі одразу біжать туди. Подивитися – хто! Хто вона, гейша, гетера з голосом, що так багато обіцяє? Хто?!

А там Гутта Сергіївна... Така жінка... Красуня, звісно... Але... Статую Свободи бачили хоч раз? По телевізору? Забудьте. А бокс? Ні, не жіночий. Дивитесь? Ось! Вона як Кличко! Ні, як Клички. Обидва. Ось така. Проте сентиментальна. Як крокодил. Коли що, очі її величезні блакитні сльозами наповнюються. Надто коли музику «Еммануель» слушає. Чи там пісню Іглесіаса: мовляв, я тобі просто дзвоню, щоб сказати: «Ай лав ю». Гутта підспівує і ридма ридає. Та при цьому Гутта з породи жінок бійцівських. Дві в одній.

Бувають же пані... Подарунки долі. Але хто вам сказав, що Гутта – подарунок? Ні. Тому що щасливою бути не вміє. Зовсім. Постає питання, як може Гутта бути щасливою, якщо чоловік її замість обіцяної шуби купує кузов для автомобіля!

Та й справді, до чого Гутті шуба? Авжеж, обіцяв. Ну так,

приміряла. І що? Вона ж у тій шубі наче еті, снігова людина. А кузов... це ж кузов!

А Гутта, хоч яка солодкоголоса на роботі, вдома може лементувати, наче буревісник. Що до блискавки подібний.

– Куди? На що я начеплю цей кузов?! – верещить Гутта.

Тут вона має рацію. На що б не начепила вона собі той кузов, усюди він буде замалим. Тісним у грудях, плечах, стегнах, колінах.

Ну що, збагнули, від чого сльози? Правильно. Підозріливість.

Усе, виявляється, дуже просто й зрозуміло. Чоловік Михайло до Гутти інтерес втратив. Понурий ходить, похнюплений... Замолоду він Гутту, хоч і як двоє Кличків, на руках носив. І щедрим був, немов султан. Подарунки дарував. Програвач «Рига», вазу підлогову керамічну, портрет Єсеніна... І така одного разу мить була... Така романтична... Гутта, коли розповідає подругам, завжди плаче від розчулення. Якось прийшла Гутта до Михайла, на вулицю Стасенка, 38, де він із мамою мешкав. А мама поїхала в санаторій. А Михайло підхопив її, Гутту, на руки – і поніс! Ніс, ніс... Крізь одні двері проніс. Крізь другі... Стрімко так... І все під музику. «Реквієм» Моцарта. Адже Михайло музику дуже любить. І ось уже спальня... Останні двері. І не розраховував Михайло, від щастя абощо, – і гепнув він Гутту головою об одвірок. Ось. Як романтично!

А зараз що? Вечорами затримуватися почав, хитрує...

Але Гутта й собі... Чого сидіти сиднем, журитися? Вирішила спіймати на гарячому. Кілька разів облави влаштувала. Як належить. Зі свідками... З пойняними... Не спіймала. Та все одно надії не втратила. Припинила ночами спати. До Михайлового шепотіння дослухається, в кишенях його цидулки з номерами телефонів шукає. Речових доказів не знайшла. Але спокою також.

І тут подруга розповіла. Мовляв, приїхала до міста цілителька одна. З-під Фастова. І така вона непідробно мудра, що вчора взяла і вчення написала. Навіть два. Про духовне зростання жінок із надмірною вагою. Ну щоби пристрасть чоловікові повернути. Все просто про тебе з Михайлом. Отож, є, Гутто, в горах карпатських водоспад, маленький, непримітний. «Чоловічі сльози» називається. Отуди тобі треба чоловіка свого тричі занурити з головою. Тричі. І він очиститься. І побачить тебе, Гутто, наче заново. Але вистачає цього занурення, Гутто, лишень на рік. І через рік його треба знову туди волокити й занурювати. І коштує це просвітління цілительки з-під Фастова, Гутто, сорок два долари. Особисто їй. А якщо не заплатиш, то не діятиме...

Вмовити чоловіка виявилось дуже легко. Відпочити в горах – що може бути кращим для риболова Михайла. Тим паче на машині з новим кузовом.

Зупинились вони на ніч, де цілителька звеліла. Гутта увечері пошепотілася з господинею. Та поставилася з розумінням, позаяк її хати чоловіки взагалі не трималися, і прове-

ла вранці Гутту з Михайлом до водоспаду із щебетанням: «Форель, форель...» Звичайно, лячно було Гутті, але мужньо діяла вона за сценарієм, цілителькою розробленим. І шубовснула вона з берега просто у водоспад з криком: «Михайле! Михайлику!» Ну і він за нею, рятувати.

Ризик, певна річ, був страшний. Для кого? Для Михайла, звісно. Гутта в тому водоспаді, немов кит на мілкій воді. Що його «Грінпіс» рятував. А Михайлові важко. Бо кількості витісненої Гуттиним тілом води якраз вистачило би, щоб Михайла втопити. Тричі вигулькував він із потоку, та до Гутти так і не доплив. Мало не загинув, бідака. Але Гутта, мужня, сильна, велика і красива Гутта, розтинаючи колінами течію підступної гірської річки, дісталася до нього, намацала ногою і витягла зомлілого на берег. Ось так.

А наступного року не поїхала Гутта з чоловіком у Карпати. А навіщо? Михайлик тепер довіку перед нею в боргу – Гутта його з водоспаду витягла. Хоч і не Ніагара, але чимало чоловіків, подекують, у тому водоспаді втопилося. Тому й зветься він у народі «Чоловічі сльози».

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.